

БІЗНЕС І НАЙКРАЩІ ДРУЗІ

— Bay!

Ми сидимо в моїй кімнаті. Це Нільс з Ейвінном вигукнули «Bay!», захоплені відео на ютубі, де хлопець виробляє неймовірно небезпечні трюки.

Серйозно: спершу він з ідає тарілку, а потім з'їжджає сходами на велосипеді.

— Це ж небезично для життя! — хвилюється Кароліна.

Її батьки працюють у страховій фірмі і змушують доньку їздити в шоломі навіть на самокаті.

Батьки того хлопця, яким теліпає на сходинках, певно, ледь живі від страху. Він навіть шапки не має на голові.

— Мабуть, заробляє шалені гроші! — каже Нільс. — Коли покине цей спорт, буде такий багатий, що й працювати не доведеться.

Уле, мій найкращий друг, поважно киває.

— І щасливо житиме решту своїх днів, — каже він, ніби декламує казку зі щасливим кінцем.

Кароліна лише зітхає.

— Зате ніколи не матиме дітей, — сухо завважує вона: хлопець саме злетів з велосипеда й з розгону приземлився верхи на поручень.

У моїй кімнаті тісно вп'ятьох. Тому, коли тато стукає і, як завжди, не чекаючи на відповідь, заходить, Нільса майже защемляє за дверима.

Хай навіть тато обстриг свій посічений на кінчиках кінський хвостик, я й далі його соромлюся. Певно, вік винен, десь я таке читав. Не татових 41, а мої тринадцять. Достатньо років, щоб збегнути, якими дивними насправді є батьки. (Ось хоча б: тато всього лиш кілька тижнів тому перестав казати моїм друзям «Йо!».)

— Я хотів лише поцікавитися, — починає тато з порога. — Запрошення на шкільну мандрівку, яке висить на холодильнику... Там... вартість правильно написана?

Ну, як же це властиво татові! Запитувати про таке саме тоді, коли в мене гости.

— Так, — раптом хріпну я. — Мама Сіндре каже, що це пріоритетна справа.

— Пріоритетна справа?

Я киваю.

— Вона каже, що всі, зрештою, можуть дозволити собі такі витрати.

— Он як? Це вона так каже? — закочує очі тато, демонструючи, що він думає про маму Сіндре, а всі в кімнаті дивляться на нього. — Я вважаю, це надто дорого... Так-так...

Цієї миті я ще більше соромлюся тата. Але коли за ним зачиняються двері, раптом озивається Ейвінн.

— Моя мама теж вважає, що це надто дорого, але не примовляє потім «так-так».

— А як? — цікавиться Уле.

— Каже «ні-ні-ні».

Ми всі повертаємо до нього голови, ми трохи налякані — усі четверо. Невже Ейвіннові не дозволять поїхати з нами?

Ні, не може такого бути! Там же буде луна-парк! Там, у Швеції, можна накупити купу дешевих солодощів. Но чувати в маленьких хатинках і довго не спати вночі.

А ще ми раділи б усі разом. До поїздки і після неї. Без одного нашого друга радість зовсім неможлива.

— Але це не біда, — швидко додає Ейвінн. — Я по-працюю над своїм застосунком, матиму більше часу...

Він легенько барабанить пальцями, намагається вдавати, ніби створення застосунку й шкільна мандрівка — одне й те саме.

Отой його застосунок нікого з нас анітрохи не вражає. Ейвінн найрозумніший у класі. Одного разу він пройшов тест на рівень IQ в інтернеті й набрав 140 балів. Несамовито високий результат. Тож, задля сміху, ми іноді кличемо його просто Сто Сорок.

Я цілковито певний, що за кілька років Ейвінн стане головою якоїсь міжнародної комп’ютерної фірми, та зараз у його родині грошей як кіт наплакав. Мама не може працювати через хворобу м’язів, а тато знайшов собі нову даму серця у Данії. Нізвідки чекати прибутків.

Уф-ф, як це типово, що саме мама Сіндре організовує приватну мандрівку — позашкільну! Та ще й каже, мовляв, вона необов’язкова — за бажанням!

— Тільки не кажіть моїй мамі, що я зізнався, — додає Ейвінн. — Вона хоче придумати якесь виправдання.

Виправдання? Я ледь стримуюся від співчутливого погляду, але Ейвінн не та людина, яка шукає співчуття. Тому ми всі раптом потуплюємо очі в килимок під ногами. Та це мало чим допомагає.

О, якби тут зараз була Іне, моя кохана! Відразу врубала би прямим текстом, що так не годиться. І треба діяти!

Ба більше: вона знала б, як саме треба діяти.

Але Іне поїхала на три тижні в Ісландію, бо її мама мусить віднайти себе. (Не второпаю, у чому тут заковика. Я вважаю, що матері *samі* повинні вирушати в мандри, коли їм конче припекло щось знайти.)

— Так не годиться, — кажу я замість Іне, але до Іне мені далеко.

Після моїх слів западає тиша, така довга, що Нільс встигає відшукати новий кліп з куркою, яка грає на піаніно.

Уявляєте, виправдовуватися, що ти не багатий, думаю я. Дивний цей світ.

Як на мене, до речі, Ейвінна більше цікавить програмування, ніж кури. Він у нашому класі не один та-кий розумник: Кароліна майже гросмейстер Норвегії з шахів, а Нільс знає напам'ять 80 цифр після коми числа «пі».

Ми з Уле десь посередині. Хоча в шахах я стою щаблем нижче.

I, щоб бути чесним: у соціальному сенсі Уле далеко позаду мене. Зате він наймиліший хлопець у світі.